

b) W razie gdyby Trybunał uznał, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez TRANSPORTES EVARISTO MOLINA S.A. jest spóźniona, wnosząca odwołanie utrzymuje, iż okoliczność tę należy uznać za wybaczną, biorąc pod uwagę to, że zachowanie Komisji Europejskiej wywołało u wnoszącej odwołanie przeświadczenie o istnieniu pewnych niejasności.

- (¹) Decyzja Komisji 2006/446/WE z dnia 12 kwietnia 2006 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/B-1/38.348 — Repsol CPP) (streszczenie opublikowane w Dz.U. L 176, s. 104).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1984/83 z dnia 22 czerwca 1983 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień w sprawie wyłącznego zakupu (Dz.U. L 173, s. 5).
- (⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 336, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-37/09)

(2009/C 82/31)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J.B. Laignelot, S. Pardo Quintillán i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie podejmując koniecznych środków, z jednej strony w celu zapewnienia nieszkodliwiania lub odzyskiwania odpadów składowanych w kamieniołomach w Limas, Linos i Barreiras, znajdujących się na terenie sołectwa Lourosa, nie powodując ryzyka dla zdrowia ludzkiego i szkód dla środowiska, w szczególności nie powodując zanieczyszczeń wody i gleby oraz zapewniając by wspomniane odpady były przekazywane prywatnym lub publicznym służbom zbierania odpadów albo przedsiębiorstwu odpowiedzialnemu za ich nieszkodliwienie lub odzyskiwanie oraz z drugiej strony nie podejmując koniecznych środków w celu ograniczenia wprowadzania do wód gruntowych substancji umieszczonych w wykazie II dyrektywy Rady 80/68/EWG z dnia 17 grudnia 1979 r. w taki sposób, aby uniknąć zanieczyszczeń tych wód przez wspomniane substancje, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i art. 8 dyrektywy 2006/12/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów, ujednoliciącej

dyrektywę 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, jak również art. 3 i art. 5 dyrektywy 80/68/EWG dnia 17 grudnia 1979 r. w sprawie ochrony wód gruntowych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W latach osiemdziesiątych w wyłączonych z eksploatacji kamieniołomach rozpoczęto składowanie, bez jakiegokolwiek kontroli ze strony władz, rozmaitego pochodzenia odpadów. Odpady były tam odprowadzane do lutego 2004 r. Dopiero w czerwcu 2004 r. teren ten został zamknięty

Analiza próbek wody pobranych w różnych miejscach na terenie dawnych kamieniołomów wykazała niepokojący poziom chemicznego skażenia. Zwierciadło wód podziemnych zostało skażone.

Przez wiele lat administracja portugalska nie ustanowiła żadnych przepisów w celu uniemożliwienia niezidentyfikowanym posiadaczom odpadów ich odprowadzania i porzucania na terenie wyłączonych z eksploatacji kamieniołomów. Nie kontrolowała ona odprowadzania i porzucania odpadów na terenie kamieniołomów, ani nie weryfikowała unieszkodliwiania odpadów.

Ponadto administracja portugalska nie podjęła koniecznych środków w celu zapobieżenia wprowadzenia do wód gruntowych substancji toksycznych i niebezpiecznych. Nie poddała składowania odpadów, które mogły prowadzić do pośredniego odprowadzania do wód gruntowych substancji niebezpiecznych, uprzedniemu badaniu. Nie poddała również kontroli zrzutów odpadów na powierzchni.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 19 listopada 2008 r. w sprawie T-187/06 P Ralf Schröder przeciwko Wspólnotowemu Urzędowi Ochrony Odmian Roślin, wniesione w dniu 29 stycznia 2009 r. przez Ralfa Schrödera

(Sprawa C-38/09 P)

(2009/C 82/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ralf Schröder (przedstawiciele: T. Leidereiter, W.A. Schmidt, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 18 listopada 2008 r. (siódma izba) wydanego w sprawie T-187/06;

— uwzględnienie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Izby Odwoławczej CPVO z dnia 2 maja 2006 r. (sprawa nr A 003/2004) przedstawionego przez skarżącego w pierwszej instancji;

ewentualnie w odniesieniu do pkt 2

— skierowanie sprawy ponownie do Sądu Pierwszej Instancji w celu wydania nowego wyroku;

— obciążenie CPVO ogółem kosztów postępowania wynikających z niniejszego postępowania, postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i postępowania przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem odwołania jest wyrok Sądu Pierwszej instancji oddalający skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie przeciwko decyzji Izby Odwoławczej Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin w przedmiocie wniosku o przyznanie wspólnotowej ochrony odmian roślin odmianie roślin „SUMCOL 01”. Wnoszący odwołanie powołuje zarzut, iż Sąd w zaskarżonym wyroku zgodził się z decyzją Izby Odwoławczej, na mocy której zgłaszana odmiana roślin nie różni się w wyraźny sposób od odmiany referencyjnej, którą należało uznać za powszechnie znaną.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie powołuje się za szereg braków proceduralnych. Jego zdaniem Sąd badając decyzję Izby Odwoławczej wysunął wnioski, których błędność wynika bezpośrednio z pism procesowych. Wnoszący odwołanie podnosi ponadto, że Sąd wypaczył stan faktyczny i dowody, nałożył nadmierne wymogi co do uwag wnoszącego odwołanie, że uzasadnienie wyroku jest wewnętrznie sprzeczne oraz że naruszył prawo wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym. Dodaje on ponadto, że Sąd pominął istotną część jego uwag oraz wielokrotne propozycje przedstawienia dowodów, odrzucając je z powodu ich ogólnego charakteru. W opinii wnoszącego odwołanie, czyniąc to Sąd pominął jednocześnie fakt, że po części przedstawienie uwag „w sposób bardziej konkretny” było obiektywnie niemożliwe. Jest on zdania, że w ten sposób Sąd naruszył służące mu prawo do bycia wysłuchanym oraz zasady obowiązujące w dziedzinie ciężaru dowodu oraz postępowania dowodowego. Co więcej wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi niezgodne z prawem rozszerzenie zakresu przedmiotu sporu wynikające z oparcia uzasadnienia wyroku na argumentach nie podniesionych ani przez urząd ani przez Izłą Odwoławczą.

W ramach zarzutu drugiego, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, iż naruszył prawo wspólnotowe uznając w ramach wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, że opis odmiany w literaturze naukowej stanowi dowód na okoliczność, iż dana odmiana jest powszechnie znana. Ponadto wnoszący odwołanie powołuje się na naruszenie art. 62 wymienionego wyżej rozporządzenia i art. 60 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1239/95 z dnia 31 maja 1995 r. ustanawiającego zasady wykonawcze stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w odniesieniu do postępowania przed Wspólnotowym Urzędem Odmian Roślin.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-47/09)

(2009/C 82/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Clotuche-Duviousart i M. Nardi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że przewidując możliwość uzupełnienia przymiotnikiem „puro” lub wzmianką „cioccolato puro” nazwę handlową wyrobów czekoladowych nie zawierających innych tłuszczów roślinnych niż masło czekoladowe, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom które na niej ciąży na mocy art. 3 dyrektywy 2000/36/WE ⁽¹⁾, w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2000/13/WE ⁽²⁾, oraz art. 3ust. 5 dyrektywy 2000/36,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Etykietowanie a w szczególności nazwy handlowe wyrobów z czekolady zostały całkowicie zharmonizowane we Wspólnocie przepisami dyrektywy o etykietowaniu (200/13) i dyrektywy o wyrobach czekoladowych (2000/36) celem zapewnienia konsumentom dokładnej informacji. Dyrektywa 200/36 stanowi, że wyroby zawierające do 5 % pewnych tłuszczów roślinnych zachowują niezmienną nazwę handlową, lecz ich etykieta musi zawierać szczególną wzmiankę pogrubioną czcionką „oprócz masła kakaowego zawiera tłuszcze roślinne”.

Ustawodawstwo włoskie będące przedmiotem skargi zastrzega dodanie wzmianki „puro” nazwie handlowej wyrobów zawierających wyłącznie tłuszczy w postaci masła czekoladowego i zmienia definicję zharmonizowaną na poziomie wspólnotowym naruszając je. Wobec okoliczności, że w języku włoski słowo „puro” oznacza niezmienione, zdrowe a zatem autentyczne, konsumenci mogą przypuszczać, że wyroby, które zgodnie z dyrektywą i przewidzianymi w niej przesłankami co do nazw handlowych, zawierają tłuszczy roślinne inne niż masło kakaowe, nie są czyste, a zatem zostały zmienione, pogorszone i nie są autentyczne, i to wyłącznie przez okoliczność, że zawierają dopuszczone w zakresie rodzaju i proporcji przez przepisy tłuszczy roślinne, które nie prowadzą do wymogu zmiany nazwy handlowej.

Ponadto, termin „puro” stanowi przymiotnik, którego zastosowanie w nazwie handlowej jest poddane pewnym przesłankom. W szczególności art. 3 ust. 5 dyrektywy 2000/36 stanowi, że zastosowanie wzmianek i opisów dotyczących kryteriów jakości jest uzależnione od przestrzegania minimalnej zawartości suchej